

Cenăzeanu

asociatia
culturala
concordie
c e n a z u

Periodic de opinie și informare socio-culturală • Anul XVI (2008) • Nr. 4

ISSN 1222-5843

HORĂRÂREA NR.19

Din 11.08.2008

privind stabilirea taxei locale de cosit iarba manual în comună

Consiliul local Cenad;

Având în vedere referatul d-lui Cimpoacă Emanuel, vice primar al comunei Cenad , privind stabilirea taxei locale de cosit iarba manual, cu motocositoarea , conform antecalculației anexată; În baza art. 36, al.4, lit C și art. 45 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001;

H O T Ă R Ă Ş T E:

Art. 1. Se stabilește taxa de 9,95 lei/mp cosit manual iarba cu motocositoartea.

Art. 2. Prezenta hotărâre se aduce la cunoștința publică prin afișare și se comunică:

Instituției Prefectului – Județul Timiș – Direcția pentru controlul legalității acelor și contencios administrativ;

Viceprimarului comunei;

Serviciului contabilitate extrabuget;

Casier extrabuget

Președinte de ședință
Cimpoacă Emanuel

SECRETAR
Radu Ioan

CAMPIONATUL DE MINIFOTBAL

Spre sfârșitul lunii iulie și începutul lunii august s-a desfășurat pe terenul de sport al Școlii generale din comună un campionat de mini-fotbal. Au participat 8 echipe. La sfârșitul campionatului au urcat pe podium următoarele echipe:

Locul I: echipa Bălan Vasile

Locul II: echipa Joga Bonito

Locul III: echipa Erico

Campionatul a fost sponsorizat de către Consiliul local Cenad. El s-a încheiat cu o masă festivă la Căminul cultural. Felicitări compoñenților celor trei echipe fruntașe.

CONCURSUL DE PESCUIT

Într-o zi senină de vară (30.07.2008) pe balta de la Puțul s-a desfășurat tradiționalul concurs de pescuit organizat de către Asociația pescarilor sportivi Cenad.

După cele două manșe clasamentul a arătat astfel:

Juniori:

1. Burciu Alexandru
2. Iancu Denis
3. Dronca Alin

Seniori

1. Pât Marius
2. Pât Silviu
3. Merza Mircea

Cea mai mare captură:

Merza Mircea

Ca premii au fost înmânate diplome și ustensile. Concursul a fost sponsorizat de către Consiliul local Cenad.

Nu știm dacă s-a încheiat cu o ciorbă de pește?

LADA DE ZESTRE A NEAMULUI

În data de 30 august 2008 la Comloșul Mare s-a desfășurat faza a doua a concursului „Lada cu zestre” la care, din Cenad, au participat:

Grup de recitatori în grai bănățean format din elevii:

Ardelean Ofelia, Belmega Andreea, Coiciurean Florentina, Cioc Oana Florența, Bicskei Daniel, Pană Horațiu.

La proba „Artă culinară” a participat dl. FODOR FRASNCISC, care cu un papricaș de cocoș „le-a rupt gura” celor din juriu. Felicitări, prietene Feri!

Dorin DRONCA

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL AL TAMBURAȘILOR CENAD

Manifestarea cunoscută sub acest nume a devenit deja tradiție. În fiecare an, de câțiva ani începând, la începutul lunii septembrie tamburași din țara noastră și din țările limitrofe se întâlnesc cu regularitate în Cenad, unde încântă publicul cu cele mai frumoase melodii sărbești și nu numai, interpretate la cele mai specifice instrumente muzicale sărbești.

În anul acesta au participat următoarele formații:
„Lale sa Morișa – Cenad
„Batini Beciari” – Sânnicolaul Mare
„Kruma” Sânmartinul Sârbesc
Formația de tamburași din Pojejena, Divici și Belobrașca
„Gusle” Kikinda – Serbia
Formația de tamburași din Starcevo – Serbia
„Kapedunum” Uzice – Serbia
„Banat” Desk – Ungaria.

A impresionat spiritul de unitate al organizatorilor prin faptul că, îmbolnăvindu-se subit sufletul acestui festival – dl. Mendebaba Liubomir – cei din jurul lui s-au mobilizat în aşa fel încât nu s-a simțit lipsa dumnealui.

Felicitări! Așa vă doresc întotdeauna.

Aspecte din timpul programului sunt pe pag. 12 a acestui număr.

Gheorghe DORAN

* Este 15 august și-mi îndrept gândurile mele bune către toate doamnele și domnișoarele din Cenad care poartă numele de MARIA. La fel și pentru bărbații cu numele de MARIN.

* Aud că se va construi un drum pentru biciclete pe traseul Cenad-Kiszombor. Foarte bine.

* În data de 9 august, cenăzeanul nostru stabilit de mai mulți ani în Germania, ANTON BALTAZAR, a împlinit 79 de ani. La mulți ani, feder Toni și inima sus!

* Ce mai face FRANCISC FODOR? S-a mutat în Ungaria? Nu, nu-l primesc. Și-a pierdut cheile de la mașină? Nu, are grija. Ei bine, se pregătește intens pentru noul an școlar.

* S-a înmulțit numărul magazinelor și al barurilor din Cenad.

* GEORGE CORNUT i-a pus de-o groapă de pescuit lui IOASN-LIVIU DĂNILĂ. Are aranjat la nisipărie.

* S-au mutat crucile de la răspântii. Să nu credem că au fost duse pe izlaz. Nu. Pe amplasamente lângă intersecții. Noi zicem că măsura este bună și-l felicităm pe domnul CIMPOACĂ EMANUEL, viceprimarul comunei, care s-a implicat în acest proiect.

* FERI FODOR susține că în afara satului spre pământul galben ar fi existat o moară de vânt. O fi fost.

* IOŠKA, vecinul lui MILAN BATANEAT, a plecat în străinătate și și-a lăsat bicicleta în curtea acestuia din urmă. Câinele lui IOŠKA i-o păzește de la poartă cu o credință pe care numai un astfel de animal o poate dovedi.

* GEORGE IVAȘCU a fost iar la Dunăre. N-a prins mare lucru, dar cu doi șalăi tot s-a întors. Bravo, George!

* A trecut și olimpiada. Am constatat că la Cenad ea a fost urmărită mai ales de oameni în vîrstă. Am crezut că dacă ploieșteanca mea ALINA DUMITRU a luat aurul din prima zi la judo, îi va mobiliza și pe ceilalți. Da de unde?

* Schimbări la mănăstirea Morisena. Aveți răbdare, vă vom spune înlocuitorii și eventual motivele pentru care au fost schimbați.

* În Seceani au fost fântâni, un lac cu broaște. Casele oamenilor erau zugrăvite în alb, la fel ca și pomii care împodobeau malul Mureșului.

* Într-un an, după „revoluție” a venit la vilă un funcționar de la Ministerul Muncii din Germania. S-a prezentat paznicului vilei: ich bin... la care acesta din urmă a răspuns simplu: ION GRAD MARAMUREȘAN.

* S-a însurat CĂLIN RADU. Noi îi dorim lui și soției sale „casă de piatră” și multă fericire.

MOROMETE

Din graiul aromânilor

Gheorghe DORAN

Puțini cenăzeni știu că în județul nostru conviețuiesc alături de noi, în unele comune, niște oameni care întâlnindu-se între ei sau în casele lor folosesc un grai, pentru noi, ciudat. De ce ciudat? Pentru că în vorbele lor simțim și unele cuvinte care fonetic seamănă cu ale noastre. Dar nu numai fonetic.

Este vorba de unul dintre cele patru dialecte ale limbii române: dialectul aromân sau armân, cum își spun ei.

După retragerea stăpânirii romane din Dacia în sudul Dunării și o dată cu migrarea popoarelor în sudul acestui fluviu vorbitorii de limbă română din aceste provincii s-au retrас în munți, izolându-se de alți vorbitori ai limbii române cunoscută sub denumirea de protoromână.

Procesul de formare și păstrare a identității lingvistice este foarte lung și complicat și nu-și are locul aici.

Participând la adunarea de constituire a Asociației presei rurale din Banat, a avut ocazia să întâlnesc câțiva din vorbitorii și scriitorii în acest dialect. Pentru mine a fost o mare bucurie să-i ascult, în pauze, discutând în graiul lor. Pentru a delecta pe cenăzeni, mai jos publicăm în paralel o poezie scrisă în acest grai:

CHIEREM

Și s-duc, cum cad luțefiri,
Și cher oamini dărău
Așe cum s-duși paplu,
Așe cum chirem tuț.

Ascul auși ți plângu,
Ni limbă cai va cheară,
Așe cum cher dearăndu
Ațeli ți aușără!

Mutrescu ș-mini hiliu,
Și stau, ș-mi mânduiesc,
Ți-s fac și ți-s adaru,
Armân gioni s-luacresc.

NE STINGEM

Pierim, se sting luceferi,
Se duc oameni de soi,
Așa s-a dus și paplu*,
Așa plecăm și noi.

Ascult cum plâng bătrâni
O limbă, mâine mit,
Așa cum vor ajunge
Și cei ce-au adormit.

Se-nalț-acum copiii
Și fiul mi-l privesc,
În legea strămoșească
Armân mândru să-l cresc!

Victor ENACHE

(din volumul: „Di vreari – Frândză di zbor armânesc / De dragoste – Petale de grai armânesc”)

TOT NU SCĂPAȚI DE COLȚ ALB

Alexandru JURCAN

Întotdeauna mi-au plăcut hărnicia furnicilor, tacerea și modestia lor funciară. Fără tapaj manifestele clădesc, au ce arăta la un moment dat. Câinii latră, caravana înaintează.

Reflectez la toate acestea citind **INSTANTANEE CENĂZENE** (Ed. Marineasa, Timișoara, 2008) de Ion Savu, o carte trimisă și prezentată de Gh. Doran, bine iluminată de Dușan Baiski într-o prefată limpede și originală.

Da, Ion Savu e furnica tenace care-și asumă fragmentul drept principiu de creație. În timp ce alții se risipeau în sofisticate articole, domnia sa culegea fapte, nota, însemna precum laboriosul cronicar, ca nu cumva să se piardă ceva.

Istoricii și sociologii vor putea profita de toate aceste notații, a căror austерitate marchează obiectivitatea. E o realitate epurată de volute stilistice gratuite.

Și totuși!

Literații vor găsi aici umor, sincope temporale, picături inedite de culoare. E ca un jurnal – puzzle. Ce a auzit. Ce a gândit. Ce a selectat. Și ce rămâne? Nostalgia unor perioade, plus selecția în paginile Cenăzeanului.

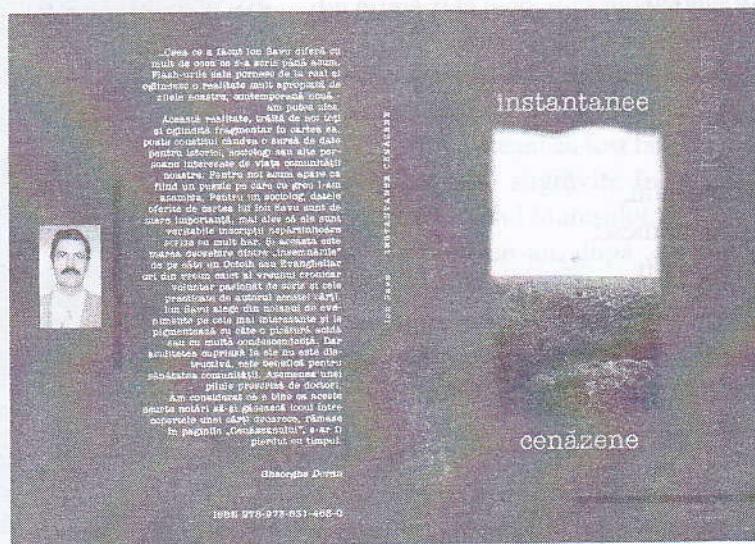
Rămâi cu o stare paseistă, ușor patriarhală, într-o curgere ce refuză viteza neînfrânată a secolului. Un taraf de lăutari, o serbare școlară, un campionat de fotbal, praporii bisericii, dascălii, serbările, pescuitul, merii... Cei care cără pe bicicletă crengi uscate... Imagini. Cinema cotidian. Ruperi de ritm. Adesea sugubeată, uneori sarcastică. Deodată: „Măi, oameni bunii!” sau „Ce-a mai gătit Feri Fodor”.

Savoarea acestei cărți constă în „sfidarea” oricărui principiu de compoziție. De la un citat celebru la critica unor fapte, apoi – iată – (unde dai și unde...) autorul notează (plonjând în reflectii profunde), „Am și eu un regret: nu l-am cunoscut personal pe Petre Tuțea.” Admirabil!

Ce mai notează acum Ion Savu? Au fost ploii în Cenad? Grădinile arată bine? De cine a fost adusă loboda în Cenad? Se mai face țuică din sfeclă?

O carte care nu promitea nimic din start pe mine m-a uluit. Am găsit atâtea subiecte de filme și povestiri. Mi-ar plăcea să-mi încep astfel un roman:

„În data de 8 mai pe la orele 10, mai mulți cenăzeni au fost cuprinși de o bruscă și inexplicabilă stare de somnolență. Această stare a fost simțită și de dl. profesor Doran.”

OMUL DE LÂNGĂ NOI

Gheorghe ANUICHI

În toamna anului 1980, la începutul lunii octombrie, am făcut antrenament la terenul de fotbal, când a apărut un tinerel (cam oacheş) care s-a prezentat: „locotenent major Savu Ion, venit la compania de grăniceri Cenad” și și-a cerut permisiunea de a se antrena și juca fotbal cu restul echipei. Evident că a fost acceptat, cu atât mai mult cu cât el dorea să facă mișcare, nu să ia locul unui titular.

Cu toată diferența mare de vîrstă, ne-am împrietenit. Eu încercând să-l învăț fotbal, iar el să scriu și să recit.

Dacă fotbalul s-a prins de „negrios”, de mine scrisul și literatura nu s-au prins aproape deloc.

Fiind mai „negrios”, mulți îi ziceau „tițănușul”. Înaintea lui Cenadul a avut parte de un alt prahovean, dr. Saică Adrian, care a explicat că zona petrolieră prahoveană pigmenteză culoarea pielii în culoarea țieiului.

„Vinitură” fiind, cu greu a fost acceptat între localnici, astă doar pentru scurt timp, deoarece firea lui deschisă și spiritul de camaraderie au făcut să se împrietenească și să fie acceptat de cenăzenii neoși.

La început, a crezut că pentru el, Cenadul ar fi doar o haltă sau o rampă de lansare într-o carieră militară.

Carieră militară a făcut. A ajuns colonel (comisar) dar din Cenad n-a mai plecat, confirmând zicala cenăzeană „cine bea apă din Cenad nu mai pleacă din el”.

Dragostea lui pentru scris și literatură i-a molipsit pe mulți cenăzeni și tot datorită lui s-au făcut câteva așa zise „șezători literare”, unde se recita, se cânta dar... păcat că nu au durat prea mult în timp aceste întâlniri.

Cenadul l-a întuit și prin faptul că și-a întemeiat o familie de care este foarte mândru (soția învățătoare, fiul în prag de finalizare a studiilor superioare).

Am militat împreună cu alți cenăzeni ca acea „cetățenie de onoare” să-i fie acordată cu dispensă, adică la 10 ani, nu l-a 20-25 de ani, cum fac cenăzenii cu „viniturile”. Prin ceea ce a făcut el pentru comună, mai mult decât „neaoșii” cenăzeni, prin activitatea culturală, lucru recunoscut, cu puțină jenă de adevărații cenăzeni (băstinași).

O altă pasiune nobilă și frumoasă a fost drumeția. A transmis-o și altor persoane din Cenad (Selac, Fodor, dr. Velcov), cu care a colindat o mare parte a țării. Frumusețile văzute s-au imortalizat în zeci de fotografii de o frumusețe aparte.

Când s-au pus bazele ziarului „Cenăzeanul”, a fost invitat și el și a acceptat cu mult entuziasm. Cooptarea lui în colegiul de redacție, colegiu pe care îl onorează și acum, a fost mai mult decât binevenită. Pana lui ironică, câteodată acidă, jurnalele lui de călătorie au fost și sunt foarte apreciate de cititori, iar acel „Colț Alb” a stat ascuns câțiva ani, până s-a aflat cine se ascundeau sub acest pseudonim.

Îmi amintesc cu nostalgie că la un moment dat nu aveam sponsor și era în pericol continuarea editării ziarului, când „Nero” a venit cu ideea ca toți cei patru redactori să punem bani pentru editarea aceluia număr și, astfel, am continuat. Acei bani, evident, nu i-am recuperat niciodată. (redactori fiind: Anuichi Gheorghe, Doran Gheorghe, Strungariu Ion și Savu „Nero” Ion).

Doresc, în final, să-i urez prietenului meu, de 28 de ani, multă sănătate și să ne trăiești mulți ani, că avem încă multă nevoie de tine și de pana ta fermecată.

ÎN ȘA MĂ SIMT BINE ȘI RELAXATĂ

(Scurt interviu cu HARKAI ALEXANDRA elevă, practicantă a sportului echitației)

Gheorghe DORAN

Mă găsesc în casa domnișoarei Harkai Alexandra pentru a-i lua un interviu în legătură cu participarea ei la Școala de echitație din Sânnicolaul Mare.

Rep.: Cum ati ajuns să practicați acest sport?

H.A.: Prima dată am auzit despre herghelia din Sânnicolaul Mare. Apoi am mers acolo și din ce în ce mai des. Am mers cu colegii să vedem caii. Antrenorul de acolo ne-a invitat să participăm și noi. La început am fost mai mulți. Acum am rămas mai puțini.

Rep.: Câți mai sunteți din Cenad?

H.A.: Doi.

Rep.: Cine este cel de al doilea?

H.A.: Socol Andrei.

Rep.: De atunci ai participat la vreun concurs? Unde?

H.A.: La Sânnicolaul Mare, la un concurs numit: „Cupa Morisena.”

Rep.: Rezultatul?

H.A.: Concursul a ținut trei zile. În primele două zile n-am concurat. A treia zi am participat și eu și m-am clasat pe locul patru.

Rep.: Foarte bun rezultat pentru un începător. În continuare ce ai de gând să faci?

H.A.: Vreau să continui cu acest sport foarte frumos și bun și cred că voi avea rezultate mult mai bune.

Rep.: Ce te atrage spre acest spot, în general practicat de bărbați?

H.A.: Îmi plac foarte mult caii și călăria.

Rep.: Fiind fătă, cum te simți când te află în șa?

H.A.: Mă simt calmă și relaxată. Îmi place să sar peste obstacole.

Rep.: A fost greu începutul?

H.A.: A fost destul de greu la început. Nu știam să stau bine în șa. Dar acum, cu noul antrenor care vine din Timișoara, e mult mai bine.

Rep.: Herghelia aceasta cui aparține? Cine e proprietarul?

H.A.: Doamnei Matei Liliana.

Rep.: În prezent cine îți este instructor?

H.A.: Este Rainer Groß. Este din Timișoara.

Rep.: După câte am înțeles, acest instructor este al doilea. Cine a fost primul instructor?

H.A.: Crișan Ștefan care era și jockey și participa la unele concursuri și de aceea nu a avut prea mult timp de noi. Așa că noi nu eram pregătiți prea bine. Călăream cu pauze de luni de zile, nu în fiecare zi. La un moment dat el nu a mai vrut să vină și o perioadă făceam antrenamente fără instructor. Împreună cu colegul meu Socol Andrei am mers la concursuri și astfel l-am cunoscut pe actualul nostru antrenor care a acceptat să vină să ne antreneze.

Rep.: Ne-am despărțit de Alexandra privindu-i brațul pus în ghips. Cel mai autentic certificat al unui practicant al sportului echitației.

A căzut cortina peste încă un campionat cu emoții pentru fanii cenăzeni. Și de data aceasta am scăpat de retrogradare, fără emoțiile din edițiile precedente.

A fost un campionat slab. Poate doar 3-4 echipe au arătat ceva mai mult fotbal și, evident, dintre ele s-a ales și câștigătoarea seriei care va promova într-o ligă superioară. Calitatea campionatului a fost mediocru și datorită faptului că în marea lor majoritate echipele nu au făcut antrenamente, nemaivorbind de cantonamente sau jocuri amicale. Deci de un pur amatorism. În asemenea condiții, evident, calitatea jocurilor a lăsat de dorit. Jucătorii fiind nepregătiți fizic și cu atât mai mult tehnico-tactic.

O pată neagră a fotbalului din campionatul județean problema arbitrajului care, fără jenă, a tras cu acele echipe care au „cotizat” sau dădeau „attenții” mai mici sau mai mari.

Dacă în anii trecuți echipa Cenadului avea în componență 3-4 localnici și restul „mercenari”, acum, spre lauda noastră, avem doar 3-4 străini și restul localnici.

Faptul că majoritatea sunt foarte tineri, era evident că nici rezultatele nu puteau apărea peste noapte.

Cu această echipă dacă se lucrează și-n continuare se pot obține rezultate mai bune, clasări spre vârful piramidei, lucru așteptat de suporterii cenăzeni de ani de zile.

Au fost tineri care nu știau să stea bine în „ghete”, nu știau să șuteze curat în mingă, dar cu răbdare, sper, ca acești tineri să progreseze pentru a se putea încropi o echipă competitivă care să poată face față măcar rigorilor campionatului județean unde evoluăm acum.

Pentru a progrădui este nevoie de foarte, foarte multă muncă, adică antrenamente, jocuri amicale, chiar dacă și aceste deziderate sunt greu de realizat, atât timp cât unii nu pot veni regulat la antrenamente, iar alții le mai „fentează” din când în când.

Meritul mare la echipă îl are antrenorul Harkai Iosif, care chiar la vîrstă lui mai joacă pe teren, în timp ce câte un „copilaș” mai uită de meci.

Fiind mai mulți elevi care în timpul vacanțelor pot participa la antrenamente pentru că la începuturi este nevoie de muncă, muncă și iar muncă.

La nivelul la care se joacă în campionatul județean, cu o bună pregătire fizică din start ai cu 50% mai multe șanse în fața unui adversar nepregătit fizic, chit că este mai tehnic sau cu mai multe bagaje fotbalistice.

Sperăm ca această nouă echipă să atragă mai mulți spectatori în tribune, rezultate mai bune și clasări spre vârful clasamentului, iar cenăzenii mai buni cunoscători ai fenomenului fotbalistic, să fie mai mulțumiți și mândri de echipa lor.

Trebuie menționat și sprijinul Primăriei comunei, care este unicul sponsor care se îngrijește de bunul mers al echipei prin echipamente, întreținerea bazei materiale, plata arbitrilor și tot ce ține de echipă.

Sper că pe viitor lângă echipă să mai apară oameni de bine care să sprijine echipa atât material cât și moral, moral de care acești tineri la început de drum au foarte multă nevoie.

Geo GALETARU

Pădurea de la Cenad pulsează de-a lungul dolmei, asemenea unui șarpe uriaș și unduitor, pe o distanță de câțiva kilometri. Întri în desărurile ei și te pierzi în adânc, lăsându-ți pașii să urmeze cărările care o străbat și care se afundă în puzderia de tufe și de liane. Din loc în loc, pădurea este segmentată de spațiile de pământ arat și cultivat, care separă fragmentele de pădure, și atunci spui că treci din Pădurea întâia în Pădurea a doua sau din pădurea a doua în Pădurea a treia... Tulpinile sunt dese și drepte și, datorită frunzișului abundant și frânghiilor vegetale care atârnă din copaci, dau impresia unei jungle, impresie stimulată, bineînțeles, și de imaginația mea, hrănitară cu fascicolele „Aventurilor submarinului Dox”. Ramurile conturează deasupra capului cupole vaste, de o concreție palpabilă, și rareori razele soarelui reușesc să răzbătă prin această textură vegetală. În Pădurea întâi sau a doua, nu-mi mai amintesc exact în care dintre ele, într-o poiană largă și însorită, se înalță Casa Vânătorului. Este o construcție miraculoasă, desprinsă parcă din basmele Fraților Grim, cu pereții exteriori plini de picturi în culorile cele mai vii, înfățișând clasicele scene de vânătoare. În fața Casei Vânătorului se înșiră câteva bânci pe care vizitatorii acestui imperiu vegetal se pot odihni, în drumul lor pe cărările întortocheate ale pădurii. Nu știu dacă acum a mai rămas ceva în picioare din fabuloasa Casă a Vânătorului. Aș putea să-i întreb pe bunii mai prieteni, Ghiță Anuichi sau Gheorghe Doran, dar n-o fac, de teamă să nu sfâșii un vâl magic și să destram, brutal și definitiv, un miraj care mi-a însoțit copilăria și o parte din adolescență. Așa, cel puțin, încă mai există o speranță care să alimenteze iluzia.

Evident că nu mergeam în fiecare zi să colindăm pădurea. O știam însă mereu acolo, aproape de noi și de gândurile noastre înfierbântate, care îi scotoceau cu febrilitate cotloanele întunecate și-i zburătăceau păsările din cuiburi. Căci, atunci când ne aventuram, cu teamă și înfrigurare, în adâncurile ei, astă căutam în primul rând: cuiburi de păsări cu ouă în ele. Cuiburi minuscule, țesute de familiile de păsări cu migală și răbdare, pe spațiul îngust între două crengi în formă de V, cuiburi uriașe de ciori sau coțofene, cățărăte tocmai în vârful copacului, cuiburi mici de vrăbii sau de pițgoi, cuiburi cu ouă cât bobul de

strugure sau cât caisele coapte, albe sau gri, cu puncte pe ele sau fără, ouă pe care le aduceam acasă, unde le înșepam cu acul într-o parte și alta și le suflam apoi conținutul afară ca să le înșirăm pe ată și să le adăugăm unei colecții pitorești și impresionante. Ne lăudam unul altuia cu colecțiile de ouă, eram, de altfel, într-o competiție eternă „care pe care”.

În pădure mergeam destul de rar, nu era o distracție obișnuită, aşa ca mersul la scaldă vara sau partidele de patinaj și hochei iarna, în pădure mergeam să retrăim povești citite sau fabricate ad-hoc în închипuirea noastră, mergeam să ne umplem plămânilii cu aerul curat al zilei de vară și ochii de ascunzăturile de poveste din pântecul pădurii, în timp ce un cer de un albastru intens își arăta cu zgârcenie față îndepărtată printre crengile aproape impenetrabile de deasupra noastră. Pădurea se umplea deodată de foșnete ciudate, erau ramurile uriașe care se clătinau încet în aerul răcoros și tremurător sau aripile unor duhuri nevăzute, dar prezente pretutindeni în jur. Mușchii groși, de un verde închis, întunecat, pătau violent tulpinile copacilor, aproape de rădăcină, iar ierburile bogate se înălțau până la genunchi, ascunzând în mătasea lor deasă și încâlcită insecte și serpi, sunete prelungi și ecouri stranii.

Într-una din verile acelea cu limpezime și sonoritate de cristal, cum numai atunci, în copilăria mea cenăzeană, am mai trăit, am plecat spre locuința prietenului meu Emil Şuștrean de la Tarnac. Ca să ajungi la Tarnac trebuia să străbați cu bicicleta (pe jos și-ar fi luat câteva ceasuri bune) vreo șapte kilometri, prin pădure, pe o cărare șerpuitoare, una dintre atâțea altele care brâzdua spațiul acela imens, o cărare care începea de cum coborai de pe dolmă și intrai în pădurea întâia și care, apoi, se pierdea printre copaci înalți cu tulpi groase și întunecate, ducându-te căt mai departe în adâncurile acelea misterioase și dătătoare de fiori. După ce pedalai mai bine de o oră pe cărare, ignorând deliberat zgomotele înfundate și bizare care te înconjurau din toate părțile, cu mâinile crispate pe ghidon și cu ochii ațintiți înainte ajungeai într-un loc în care pădurea se termina brusc în fața ta, oferindu-ți o imagine feerică, de un idilism intens și pur...

(din volumul „*Voci din penumbră*”, sub tipar la Editura Marineasă)

DESPRE PRIETENIE

Ion SAVU

„Prietenii au scris povestea vieții mele. De mii de ori ei au schimbat limitele mele în ocazii minunate și mi-au dat șansa să trec cu seninătate și bucurie, peste umbra creată de neîmplinirile mele” (scriitoare americană)

„Prietenia izvorâtă din inimă nu poate dispărea prin dușmanie, tot așa cum nici apa curgătoare a izvorului nu îngheată iarna” (romancier american)

„Prietenia este confortul inexprimabil de a te simți în siguranță cu o persoană fără a trebui să-ți cântărești gândurile, nici să-ți măsori cuvintele” (romancier engleză)

„Cu cât ne iubim mai mult prietenii, cu atât îi vom flata mai puțin” (autor francez de teatru)

„Fiecare prieten este o lume pentru noi, o lume nenăscută până la sosirea lor și numai prin această întâlnire o nouă lume se naște în noi” (scriitoare americană născută în Franța)

„Familia ne-o dă Dumnezeu, prietenii ni-i alegem noi” (poet francez.)

„Nu merge în spatele meu, s-ar putea să nu conduc, nu merge în fața mea, s-ar putea să nu te urmez. Mergi lângă mine și fi prietenul meu” (romancier francez)

„Răsfoiește-ți agenda, sună persoanele din ea și roagă-i să te ducă la aeroport. Cei care te vor duce sunt adevărații tăi prieteni. Ceilalți nu sunt oameni răi, sunt doar cunoștințe.” (comic american)

„Nu-ți face repede prietenii, dar după ce îi ai făcut, nu-i îndepărta repede de tine” (filozof atenian)

„Esența prieteniei stă în integritate, generozitate și incredere deplină că nu poate bănuia sau încuraja infirmitatea. Singurul fel de a evoca prietenia este de a fi prieten.” (filozof american)

„Nu destăinui prietenului tău toate secretele vieții tale, se poate prea bine ca într-o zi să devină dușman. Nu fă dușmanului tău tot răul pe care îl poți face; se poate prea bine ca într-o zi să-ți devină prieten.” (poet persan)

„Dacă socotești prieten pe cineva în care nu ai incredere ca și în tine însuți, faci mare greșeală și nu cunoști valoarea adevăratei prietenii.” (filozof roman)

„Prietenia este cu siguranță cel mai bun balsam pentru durerile provocate de deceptiile provocate din dragoste” (romancier engleză)

„Adevăratul test al prieteniei se rezumă la întrebările: Poți să stai alături de cineva fără să faci nimic. Poți să te bucuri de aceste momente atât de simple ale vieții.” (scriitor religios american)

„Nimic nu schimbă părerea ta despre un prieten mai mult decât succesul, al tău sau al lui.” (umorist american)

„Dacă există o fericire pe pământ, apoi aceasta este prietenia.” (istoric al religiilor român)

„Prietenii și rudele au privilegiul de a fi mai nesuferiți decât ceilalți oameni.” (scriitor englez)

„Un prieten este cineva care are aceiași dușmani ca și tine.” (al șaselea președinte al SUA)

„Prietenia este precum bogăția, mai ușor de făcut decât de păstrat.” (romancier englez)

„Un prieten este un alt Tu însuți.” (împărat bizantin)

„De-abia atunci prețuiești o prietenie. Despărții prin ură, când se reîntoarce pocăită după o vreme îndelungată” (filozof român)

„Este mai ușor să ierți un dușman decât un prieten” (artist britanic)

„Un prieten adevărat te sfătuiește drept, te ajută cu adevărat, riscă cu îndrăzneală, acceptă răbdător și continuă să fie mereu același prieten.” (explorator britanic)

„Dacă e bine de știut unde-ți sunt prietenii, și mai bine de știut unde îți sunt dușmani.” (teolog olandez)

„Prietenia este încercarea prin care se măsoară un om.” (poet irlandez)

„Admirația se lipsește de prietenie. Își ajunge ea însăși.” (dramaturg francez)

„Să nu legi niciodată prietenie cu omul pe care nu-l poți respecta.” (naturalist englez)

EU CE SĂ MAI ZIC?

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL AL TAMBURAȘILOR CENAD

